

Szívből térjete meg!

SZOMBAT DÉLUTÁN

**E HETI TANULMÁNYUNK: 5Mózes 4:25-31; 5:22-29; 30:1-10;
Máté 3:1-8; Márk 1:15; Apostolok cselekedetei 2:37-38**

„De ha onnan keresed meg az Urat, a te Istenedet, akkor is megtalálsz, hogyha teljes szívedből és teljes lelkedből keresed őt” (5Móz 4:29).

Mindannyiunknak számolnunk kell bűnösségünk tényével. Alkalmanként hallani bizonyos „szakértőket”, akik siránkoznak az alapvető emberi romlottság keresztény nézete miatt, de nem kell mást tenni, csak végignézni egy-két nap híreit, vagy futólag átgondolni az emberiség történelmét, és máris nyilvánvaló lesz a keresztény tanítás igazsága.

Vagy még egyszerűbb, ha a tükörbe nézünk, nem is kell messze menni. Akinek van bátorsága hosszan, mélyen belenézni a saját szívébe (ami ijesztő lehet), az belátja az igazságát Róm 3:9-23 szakaszának, ami ezekkel a szavakkal végződik: *„mindenki vétkezett, és nélküli Isten dicsőségét”* (Róm 3:23, RÚF).

Természetesen a jó hírt a következő versben találjuk: *„és az ő kegyelméből ingyen igazulnak meg a Krisztus Jézusban való váltság által”* (Róm 3:24, ÚRK). Ehhez azonban elengedhetetlenül fontos a bűnbánat, az, hogy elismerjük a vétkünket, megbánjuk, Isten bocsánatát kérjük érte és végül el is forduljunk attól. Mivel bűnösök vagyunk, szükségszerű, hogy kereszténységünk központi eleme legyen a bűnbánat. Ezen a héten azt figyeljük meg, hogyan fejezi ki a bűnbánat gondolatát *Mózes ötödik könyve*.

BÁRCSAK...!

A bibliai héber a legtöbb nyelvhez hasonlóan tele van sajátos szófordulatokkal, amikor is bizonyos szavak valami egészen mást jelentenek. Az egyik ilyen héber idióma az Ószövetségben a „mi-yitten”. A „mi” egy kérdés, azt jelenti, hogy „ki?”, a „yitten” jelentése pedig: „fog adni?” Szó szerint ez a szókapcsolat tehát azt jelenti, hogy „Ki fog adni?”

Az Ószövetségben viszont ez kívánságot, vágyat fejez ki, azt, amikor valaki nagyon akar valamit. Például Izrael népe az Egyiptomból való szabadulás után, a pusztai nehézségek között zúgolódott: „*Bár meghaltunk volna az Úr keze által Egyiptom földjén*” (2Móz 16:3, ÚRK). A héberben a „bár” szó megfelelője az, hogy „mi-yitten”.

Zsolt 14:7 versében Dávid így szól: „*Bárcsak eljönne a Sionról Izrael szabadulása*” (ÚRK)! A héberben itt is az áll, hogy „mi-yitten”.

Amikor Jób felkiált: „*Ó, ha teljesülne a kérésem*” (Jób 6:8, ÚRK), itt is „miyitten” szerepel a héberben, ami magyarul „Ó”.

Olvassuk el 5Móz 5:22-29 szakaszát, és különösen figyeljük meg a 29. verset! Mi a jelentősége annak, hogy itt is „mi-yitten” („Vajha” [KAR], „Bárcsak” [ÚRK, RÚF]) van?

Az Úr, a Teremtő Isten, aki létrehozta a teret, az időt és az anyagot, aki szavával hívta életre a világunkat, aki életet lehelt Ádámba, Ő mond egy olyan kifejezést, amit általában az emberi korlátokkal, gyengeséggel szoktunk összefüggésbe hozni. Micsoda példa ez a szabad akarat valóságára! Itt azt látjuk, hogy a nagy küzdelemben korlátai vannak annak, amit Isten megtehet. A „mi-yitten” kifejezés használata arra mutat rá, hogy Isten sem tiporhatja le a szabad akaratunkat, mert abban a pillanatban, amikor megtenné, már nem lennénk szabadok.

Emberként szabadon elkövethetünk bűnt, de szabadon választhatjuk az Urat is, dönthetünk úgy, hogy nyitottan fogadjuk a vezetését. Elhatározhatjuk, hogy Szentlelke készítésére megtérünk bűneinkből és Őt követjük. Végül miénk a választás, csak a miénk, és napról napra, percről percre döntenünk kell!

Milyen választások előtt állunk a következő néhány órában vagy naphban? Hogyan tanulhatjuk meg elfogadni Isten akaratát, hogy az Ő erejével helyes döntéseket hozhassunk?

KERESSETEK ENGEM ÉS TALÁLJATOK MEG!

A Biblia egészében láthatjuk Isten előre tudásának bizonyítékait. Vagyis Ő már eleve tudja, hogy mi fog történni. Akár birodalmak felemelkedéséről és bukásáról legyen szó (Dániel 7. fejezet), akár egyes emberek tetteiről, közvetlenül azelőtt, hogy megtörténnének, az Úr kezdettől fogva ismeri a véget: „*Bizonny mondom néked, ezen az éjszakán, mielőtt megszólal a kakas, háromszor megtagadsz engem*” (Mt 26:34). Egyáltalán nem hat a választási szabadságunkra, hogy Ő előre tudja, mit fogunk dönteni a szabad akarattal.

Tehát mielőtt az Úr bevitte Izrael népét az ígéret földjére, már tudta, mit fognak ott tenni.

Mit mondott Isten 5Móz 4:25-28 szakaszában arról, amit a nép majd az ígéret földjén tesz?

Az előző versekben pontosan azt kötötte a lelkükre az Úr, hogy ne készítsenek bálványokat, ne imádják azokat (5Móz 4:15-20). A következő szakaszban pedig az áll, hogy a figyelmeztetések ellenére pontosan ezt fogják tenni, bálványokat készítenek és imádják azokat.

Figyeljük meg 5Móz 4:25 versében, Mózes világosan kifejti, hogy ez nem azonnal történik meg. Az átéltek után nem fognak azonnal bálványimádásba esni, viszont idővel, egy-két nemzedék után hajlamosak lesznek *elfelejtkezni* (5Móz 4:9) arról, amit az Úr tett értük, amitől óvni akarta őket, és megteszik azt, amitől előre óva intette őket.

5Móz 4:29-31 szerint mit tesz majd értük az Úr, ha ebbe a helyzetbe kerülnek?

Isten kegyelme csodálatos! Még azután is, hogy a bálványimádás szörnyűsége bűnébe estek, miután megkapták bűneik méltó büntetését, ha megtérnek az Úrhoz, Ő megbocsát nekik és helyreállítja őket. Röviden: ha önként választják a bűnbánatot, elfogadja a megtérésüket.

5Móz 4:30 versében az a szó, amit általában úgy fordítanak, hogy „megtér”, valójában azt jelenti, hogy „visszatér”. Vagyis *visszamennek* az Úrhoz, ahol mindvégig lenniük kellett volna. A szintén a „visszatér” szó gyökéből származó *tesuvah* kifejezés jelentése: „megtérés”.

A bűnbánat lényegében azt jelenti, hogy visszatérünk Istenhez, miután a bűneink elválasztottak tőle.

VISSZATÉRÉS

Mózes ötödik könyve egészének meghatározó témája, hogy engedelmessédj az Úrnak és légy áldott, de ha nem engedelmessédsz, annak elszenveded a következményeit. Nincs ez másként az Újszövetségben sem. „*Ne tévelyegjétek, Isten nem csúfoltatik meg, mert amit vet az ember, azt aratja is. Mert aki a testének vet, az a testből arat pusztulást, aki pedig a Léleknek vet, a Lélekből arat örök életet*” (Gal 6:7-8, ÚRK).

Sajnos a bűneset után olyan könnyűnek és természetesnek tűnik a bűn, mint a levegővétel. Minden figyelmeztetés és ígélet ellenére – „*Mert e parancsolat, amelyet én e mai napon parancsolok néked, nem megfoghatatlan előtted; sem távol nincs tőled*” (5Móz 30:11) – sokan pontosan azokba a bűnökbe estek bele, amelyektől Isten óva intette őket.

Isten azonban még akkor is kész volt visszafogadni őket, ha szabad akarattal, szabadon eldöntik, hogy megbánják bűneiket és visszatérnek hozzá.

Olvassuk el ismét 5Móz 30:1-10 verseit! Mit ígért meg az Úr a népének, még ha annyi rosszat is tettek? Viszont milyen feltételei voltak ezeknek a nagyszerű ígéreteknek?

A gondolat egyszerű és világos: ha bajba kevered magad, rettenetes következményeket szenvedsz el te magad és a családod. Ezt okozza a bűn. Viszont még akkor is megtérhetsz, az Úr pedig visszafogad és megáld.

A héber *tesuvah* szó gyöke többször is előfordul ezekben a versekben. 5Móz 30:2 versében: „*megtérsz az Úrhoz, a te Istenedhez*”; a 8. versben: „*Térj meg azért, és hallgass az ÚR szavára*” (ÚRK); a 10. versben: „*ha teljes szívedből és teljes lelkedből megtérsz az Úrhoz, a te Istenedhez*”. Minden esetben a visszatérés gondolatát látjuk.

Más szóval, az Úr nem vetette el a népét a történetek ellenére sem, még ha teljes egészében megszegték, megtörték is a szövetséget. Ha nem akarják, hogy az Úr elvesse őket, ezt a vágyukat a megtérésükkel fejezhetik ki.

Ezeknek a verseknek az alapján tehát az őszinte megtérés mennyire legyen központi kérdés a hívők számára, akik időnként megtörik az Istennel kötött szövetségüket?

TELJES SZÍVEDBŐL

5Móz 30:1-10 szakaszából kiviláglik Isten kegyelme és jósága a visszafordult és bűnösök iránt, akik az Úr korábbi, különleges áldásai ellenére is elfordultak tőle: „*Mert melyik nagy nemzet az, amelyhez olyan közel volna az ő Istene, mint mihozzánk az Úr, a mi Istenünk, valahányszor hozzá kiáltunk*” (5Móz 4:7)? Mindannak ellenére, amit Isten értük tett, még ha nem is volt valódi mentségük a bűnükre, amivel igazolhatták volna, vétkeztek (mással is előfordult már?). És még akkor is mi történt?

Figyeljük meg 5Móz 30:1-10 szakaszában, hogy mi minden tartozott hozzá a megtérésükhöz, az Istenhez való visszatérésükhöz! Mit kért tőlük az Úr? Mi a tanulság ebből az igazi megtérés teljes körére nézve?

Végül meg kellett hozniuk a döntést, hogy visszatérnek hozzá és engedelmeskednek neki *teljes szívekből*. A valódi kérdés a szívük állapota, mert ha az Isten szerint való volt, akkor abból helyes tettek következtek, vagyis engedelmesek voltak. Ezért kapták a nagyszerű ígéretet, hogy ha „visszatérnek” az Úrhoz, őszintén hozzá fordulnak, akkor Ő cselekedni fog bennük, „körülmetéli” a szívüket. Meg kell hozniuk a döntést a fogságban, hogy visszatérnek Istenhez, Ő pedig visszavezeti őket önmagához és a földjükre, majd ott meg is áldja őket. Az áldás részeként még inkább visszafordítja az ő szívüket és az utódaikét is. Azt akarja, hogy „*szeressed az Urat, a te Istenedet teljes szívedből és teljes lelkedből, hogy élj*” (5Móz 30:6).

Végül, Isten készítésére válaszul (lásd ApCsel 5:31) igazán meg kell térniük a bűneikből. Más történelmi helyzettel kapcsolatban ezt írta Ellen White: „A nép siránkozott azért, mert bűnei szenvedést hoztak reá, s nem azért, mert Istent meggyalázták szent törvényének áthágásával. A bűnbánat több, mint a bűn miatti szomorkodás. Határozott elfordulást jelent a büntől” (Ellen G. White: *Pátriárkák és próféták*. Budapest, 1993, Advent Kiadó, 519. o.). Ezzel az igazsággal találkozunk 5Móz 30:1-10 szakaszában.

Mi a különbség a bűn következménye miatti szomorúság (amit bárki érezhet) és a bűn miatti szomorúság között? Miért olyan fontos különbséget tenni?

BŰNBÁNAT ÉS MEGTÉRÉS

Az Újszövetségben természetesen mindenütt találkozunk a bűnbánat gondolatával. Keresztelő János is azzal kezdte a szolgálatát, hogy megtérésre szólított.

Hogyan jelenik meg Mt 3:1-8 szakaszában is a „visszatérés” témája? Keresztelő János szavaiban hogyan tükröződik az, amit Mózes ötödik könyvében olvastunk? Miért volt ez az üzenet olyan fontos a farizeusok és a sadduceusok számára?

Jézus is megtérésre szólította az embereket már a szolgálata elején.

Olvassuk el Mk 1:15 versét! Mit mond itt Jézus? Miért kapcsolja össze a megtérést az evangéliummal?

Ákár azt nézzük, amit Keresztelő János kifejezetten a vallási vezetőknek mondott, akár azt, amit Jézus az egész népnek tanított, a gondolat ugyanaz. Bűnösök vagyunk, Krisztus pedig azért jött, hogy megmentse a bűnösöket, nekünk azonban meg kell térni a bűneinkből. A bűnbánat része, hogy az ember elfordul régi, bűnös útjától, legyen akár egy visszaeső, akár megbotló hűséges keresztény, akár új hívő. Be kell ismernünk bűnösségünket, ki kell fejeznünk, hogy bánjuk a bűneinket (nem csak a következményeit), tudatos döntést kell hoznunk arról, hogy elszakadunk azoktól, és teljes egészében Jézus érdemeire hagyatkozva hallgatunk az Úrnak, a mi Istenünknek szavára (lásd 5Móz 15:5).

Némely teológus úgy látja, hogy a bűnbánatnak a *Mózes ötödik könyvében* kifejezett gondolata visszhangzik az Újszövetségben. Például amikor Péter a nép szemére hányja, hogy keresztre feszítették Jézust, „*mintha szíven találták volna őket, és ezt kérdezték Pétertől és a többi apostoltól: Mit tegyünk, testvéreim, férfiak*” (ApCsel 2:37, RÚF)? Vagyis elszomorodtak, rádöbbenve a bűnükre (szíven találták őket, „*szívükben megkeseredtek*” [KAR]), és tudni akarták, mit kell tenniük, hogy helyreálljon a kapcsolatuk Istennel, aki ellen vétettek.

Vajon nem ugyanez a helyzet mindannyiunkkal? Bűnösök vagyunk, vétettünk Isten ellen.

Mit válaszolt Péter a kérdésekre ApCsel 2:38 versében? Hogyan mutatkozik meg ebben a történetben is az igazi megtérés mögött meghúzódó elv?

TOVÁBBI TANULMÁNYOZÁSRA:

„Minél előrébb jutunk a keresztyéni életben, annál mélységesebben bánjuk bűneinket. Ezt mondja az Úr azoknak, akiknek megbocsátott, akiket gyermekeiknek ismer el: *»És megemlékeztek a ti gonosz utaitokról és cselekedeteitekről, melyek nem voltak jók, és megutáljátok ti magatokat«* (Ez 36:31). Ezt is mondja: *»Megerősítem frigyemet veled, s megismered, hogy én vagyok az Úr. Hogy megemlékezzél és pirulj, és meg ne nyissad többé szádat szégyentelenedben, mikor megkegyelmezek néked mindenenkben, valamit cselekedjél, azt mondja az Úr Isten«* (Ez 16:62-63). Akkor ajkunk nem nyílik öndicsőítésre. Tudjuk, hogy Krisztus nélkül semmi jóra nem vagyunk képesek. Az apostol vallomását tesszük magunkévá: *»Tudom, hogy nem lakik énbennem, azaz a testemben jó«* (Róm 7:18). *»Ne legyen másban dicsekedésem, hanem a mi Urunk Jézus Krisztus keresztségében, aki által nékem megfeszítettet a világ, és én is a világnak«* (Gal 6:14)» (Ellen G. White: *Krisztus példázatai*. Budapest, 1983, H. N. Adventista Egyház, 107. o.).

„*»Az Istennek jósága téged megtérésre indít«* (Róm 2:4). Az aranyfonál – az Isten szeretetéből fakadó irtalom és szájalom – minden veszélyben levő lelket körülölel. Az Úr kijelenti: *»Örökkévaló szeretettel szerettelek téged, azért terjesztetem reád az én irtalmasságomat«* (Jer 31:3)» (i. m. 135. o.).

BESZÉLGESSÜNK RÓLA!

- 1) **Meg kell térnünk, de hogyan győződhetünk meg arról, hogy ebből nem próbálunk erényt kovácsolni magunknak, mintha a bűnbánatunk tenne bennünket igazzá Isten előtt? Mi az egyetlen útja annak, hogy rendeződjön a kapcsolatunk Istennel?**
- 2) **„Amikor Júdás, aki őt elárulta, látta, hogy elítélték, megbánta dolgát, visszavitte a harminc ezüstpénzt a főpapoknak és a véneknek, és ezt mondta: Vétkeztem, hogy elárultam az ártatlan vért. Azok pedig így válaszoltak: Mi közünk hozzá? Ez a te dolgod. Ő pedig eldobva az ezüstpénzeket a templomban, eltávozott; elment, és felakasztotta magát”** (Mt 27:3-5, ÚRK). Kétségtelen, hogy Júdás sajnálta, amit Jézussal tett (hiszen öngyilkos lett). A tette miatt nem nevezhető mégsem őszinte megbánásnak?
- 3) **Miért kell emberek és Isten előtti alázatra készítenie az emberi bűnösség, sőt a saját bűnösségünk tudatának, hogy ne ítélkezzünk? Hogyan mutat rá a bűn szörnyűségére a kereszt, Isten Fiának halála, amire a megváltásunk érdekében volt szükség?**

DÖMÖTÖR TIBOR:

ÖRÖK KÉRDÉS

A kérdés mindig egy és ugyanaz:
„Embertestvér, kinek a fia vagy?”

Kit ismersz el, mint szerető atyát?
Kinek hordod földi ábrázatát?

Kinek szavát adja tovább hangod?
Kitől kaptad neved, címed rangod?

Ki tart számon minden érzést benned?
Kitől származik tested és lelked?

Kire hallgat gondolatod, agyad?
Kinél érzed biztonságban magad?

Kit szolgál az életed munkája?
Kinek van belőle haszna, kára?

Kitől nyerhetsz békességet, áldást?
Ki bocsát meg bűnöket és bántást?

Kihez száll fel sóhajod és imád?
Ki támaszt fel, ha majd halál vár rád?

Krisztusunkban van válaszunk adva:
„Isten minden hívőnek az Atyja!”